6. „Surnutest."

Surnutel on wana inimeste usu järel ka luba tegafi käia. See säumib igal ajal, mis meil „Kaukäijati" nimel tuteran, isäranis aga hingede ajal (Mihkle ja Marti wahel). Siis konistatange käik majast puhtaks ja tehakse tühjaks, et lehkanud hinged siis jälle kodus elada wõiwad. Ka sõõkisi ja jõõksi pannakse üksteise kõrwale hingedele kõhu kõõrutuseks. Käik see aeg on majas waikne olek, eiräägita käärati, ei kõrutseta, ei mängita ühtegi mängu riista ega tantsita, et seega hinged rahu alal hoiaks. Mõned wõõrad jõõksi tõu ja lauti äärele, sest käik hinged ei julgema mitte tuppa tulla. Uks peremees wõinud liha suppi ja pattre tõu äärepealt. Eks pois läru käimud ja läänud jälle iga õõse ära nii et hinged midagi pole saanud. Igal õõsel olnud siis wõõnamist ja kõõnamist kaulda. Uks kord läänud pois lihad ja supid jälle ära ning pannud oma wana leiba asemele. To läänud ise ühte salajõõse nurka kuulama, mis waimud selle ära arwawad. Tulnud ka teised wõõrad ja hõõkanud läänud. Maitsenud ühest ja teisest kausest ning ütelnud: „Siin sees pub, siin sees õu" (puder ja õun, pitt) ja läänud. Nad pidanud aru mis teha. Wõõmeks olnud nõu walmis, et süütawad maja põlema ja tõõwad ise õues ühe wana ratta rumma sisse. Pois kuulnud seda käik peale. Kui waimud maja põlema pistnud ja ise ratta rumma sisse tõõkand, läinud pois sisse, ajanud teised õõs, et maja põles, wõtnud õõpealt wana ratta rumma läänud pannid mõõmile peale otsa otte ja lõõtanud tõõle õõlõõs. Kui käik õõa põles, mis see rumgi weel siin teeb? Tõõs olnud õõge suur wõõrin ja wõõrin. Wõõmeks tõõnud õõs suur kõõkõõtõõs maga suure tõõkõõ pauk, nõõnis sõõnne saitsõõ kõõnd ega weel õõsse, ja olnud käik kõõnud. 6a

Kõõgõõl surnud õõs kõõri inimene õõa, kes läõõ oma elu sees kõõrutõõga kõõkõõ elanud. Surnu panõõd kõõstõõga riha alla ja õõs läänud õõõõõs juure wõõrama, nõõ nõõõõõ weel mõõnes kõõhõõs mõõtõõksõõ, et surnu juures magatõõse. Läänud õõõõ, wõõna kõõrõõõõ tõõnud ja põõkanud surnut sõõma ning uõõõõõõnud õõõõõõõ